

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἑνεννίητα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῦν αἰ καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδεαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΥΜΗΟΣ τὴν ἰδέωσά
κι ἔταν ἔγω ἰτυπιά
Ἐνδραμντάς θά λέγομαι
καὶ ἔταν Ἄντρον τὸν πάλιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔβην
Ἐνδραμντὴ γὰρ κατὰ χρόνον

— μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίην.
— κι ἔσοτε μοῦ κατεβαίην.
— γινεῖ λεπτὰ ἂν ἔγωμαι.
— καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαμντῆν.
— ἄλλως νάξην κι ἔντοσον.
— ἑκαὶ φράγμα εἶναι μένον.

γὰρ τὰ εἶνα ἄνω μέρη — ἔβην φράγμα καὶ ἐπὶ χεῖρ.
Κι ἔγω εὐλοῦ ἂν κρατῆς — ἔγινες ἐνδραμντῆς.
κι ἔσωμας τὸν παρὲ δὲν εἶδα — θὰ τὸν εἶδη μαῦρε εἶδη
Γράμματα καὶ ἐνδραμντῆς — ἐπὶ εὐλαίης πρὸς ἐμα
Γὰρ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κατε εὐλοῦ μὴ ἔταρα.

Τοῦ Μαρτίου θωδεκάτην.
λένε πὼς θὰ τρέξη κάτι.

Πούντος ἐξήντη πέντε καὶ τετρακοῦ ἀκόμα.
τὸν φλογερῶν ρητύων εἰσίγησε τὸ στόμα.

**Χαιρετισμοὶ τοῦ Λόρδου, ἀνδρὸς περιπαλήτου.
κατὰ σεσηρὰν βαλμένοι καὶ τάξιν ἀφαραθῆτου.**

Ἄγγελος τρίγος καὶ πρὸς Σὶ χαιρετισμοὺς νὰ ψάλω
καὶ μὴ τὸ χεῖρε τὸ πολὺ τὸν σῆρκο μου νὰ βγάλω
καθὼς τὸν ἴθγαλ ἄλλοτε μὴ Κασοῦρῃ Δευτέρῃ
μὴ τὸν βλαστὸν τῆς Γόργυνος καὶ τοῦ Μωραῖα πατέρα,
ἔξισταμαι δὲ κι ἔσταμαι κραυγαῶν καὶ πρὸς σέ :
εὐχαίρει μυριοκόρυφε σοφίας Παρκασιῶ,
χεῖρε πού σ' ἰβασάνισαν τριῶν κομμάτων σπείρας,
χεῖρε πού γιὰ τὸ πῆγμα των τὸν ἦπρησεν καὶ σ' ἴπρη,
χεῖρε πού πάλιν ἔνδοξον τὸ κράτος ἀνεθάρρηνσε,
χεῖρε ὅπου κι ὁ Βαλληγιὰς ἐκ Νάξου ἀριθάρρηνσε,
χεῖρε πού καλῶς ὤρισες τοῦ φώναξαν οἱ φίλοι,
χεῖρε ὅπου τῆς στρουγγας σου τοῦ ρίχτηκαν οἱ σκύλοι,
χεῖρε πού λῦσσαξες κι αὐτὸς μ' ἐνστάσεις ἀπαρτίνας,
χεῖρε πού μάχας δι' αὐτὴν ἐψάλαμον παντοίας,
χεῖρε πού τὰ τερτίχη σου κανίνας δὲν τὰ ξέρις,
χεῖρε κλεινὴ κι ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Κανονίσηρ.»

Ἐβλέπων τὰ πράγματα θελὰ κι ἀμύθηλα καὶ σκούρα
καὶ πὼς αὐτὰν ἢ τοῦ Μωραῖα σταφιδικὴ μουρούρα
κραυγὴν μεγάλην ἐρρήξες γὰρ τὴν παλαιοσταφίδα
κι αὐτὴν εἰς θλους ἔστησες ὡς ποντικοπαγίδα,
κι ἦλες κι ὁ Στεφανόπουλος δὲ ὄρωτὸ το παρὸν
κι ἦκουσες Ἀλληλοῦτα ἐκ πάντων ἡγήρῶν.

Ἐνῶσιν ζητούντες ἀγνωστον οἱ σταφιδικὰς γυνῶναι
κι ἂν τὴν σταφίδα τοῦ λοιποῦ γουρούνηθαι θὰ τὴν τρώων

εἶπαν πρὸς σέ τὸ μακρὸν συμφῶρον ἀψηφούντες :
εὐχαίρει ὅπου μὰς ἔβγαλες πολλὰς δουλειὰς καὶ φρονταίς,
χεῖρε πολλῶν σταφιδικῶν θαυματῶν τὸ προσιόντων,
χεῖρε σχεδίων πολλὰπλῶν σοφῶν Πανεπιστημίων,
χεῖρε τὸ πολυθρήνητον τῶν σταφιδικῶν θαύμα,
χεῖρε τὸ πολυθρήνητον τῶν ἀντιπαλῶν τραύμα,
χεῖρε σταφιδικὸν Τράπεζα χωρὶς κανὴν κεφάλαιον,
πού κάθε σταφιδικὸν ἰθαμῶσες παμπάλαιον,
χεῖρε πού σὲ παράσφιξε ἡ σταφιδολατρειὰ,
χεῖρε πού Νομοσγεία εἰγες σκαρώνει τρία,
χεῖρε πού τῆς ἰδαίης σου κλωσῆσαν τῆς μονακριθαίης,
χεῖρε πού τὸνα ἐφρηνες καὶ τάλλο μὰς ξανακρυβες,
χεῖρε πού μὰς ἔλιγωσες ὡς ζῆμα τῶν ἀμαρτῶν
ἐκεῖν ἢ παρακράτῆσις ἢ τῶν πλεονασμάτων,
χεῖρε ὅπου παρηγοροῦ ρουσιετὴ πλεονάζει,
χεῖρε πού ὄδες τὸν κόπο μου καθίνας πού φωνάζει,
χεῖρε πού σ' αἰγουάρρηνες τὸ μῆλλον πάσης κτήσεως,
χεῖρε πού μὰς ἐκράτῆσες διὰ παρακράτῆσεως,
χεῖρε ὅπου δὲν ἔβρισκομαι λεπτὰ νὰ χρεωθῶμεν,
χεῖρε πού μὰς σ'τὴ φυλακὴ θὰ παρακράτῆθῶμεν,
χεῖρε πού μὰς κατάρρηνες νάθῶμεν σ'τὸ μαντρί,
χεῖρε πού μὰς τὴν ἐφρῆξες μὴ γαλιφιαίς χεντρή,
χεῖρε πού θὰ λιμαζῶμεν κι αὐτὸ τὸ κελοκαίρι,
χεῖρε κλεινὴ κι ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Κανονίσηρ.»

Ἄνταμις σ' ἐπισκίαιε τῆς ἀπαρτίνας τότε
καὶ πάντες ἐσπευσαν πρὸς σέ εἰς σφόδρα πατριωταί.

καί τῆς Ἀρχῆς τὴν ἀκαρπὸν κ' ἀπίεταρον νηδὺν
ὡς ἕνα πλοῦσιον ἀγρὸν ὑπέδειξεν κ' ἦδ' ἔδωκεν
πρὸς ἅπαντας τοὺς θίλοντας ἐκ τῆς Ἀρχῆς θηρίειν
κ' ἐν Ἀλληλοῦια γλυκὺ ἄτις σου φειθυρίζειν.

Ἔβουσα πλήρη κατ' αὐτὰς ἡ στρουγγα τὴν χαστέρα
κνίδρακε πρὸς τῆς Βουλῆς τὸν ἔλλαμπρον ἄστειρα
κ' ἐν ἄλμακον ὡς φραμαῖον ἰδῶα πρὸς αὐτόν :
χαίρει Μυλλόρδε μαγίρει πεινώντων Βουλευτῶν,
χαίρει πού θυσιαζέσαι γὰρ τὸ κοπάδι πάντα,
χαίρει ὅπου κατήνηται κ' ἔλ' ἡ Βουλὴ λοκάντα,
χαίρει πού κ' ἄλλος ὅπως σὺ λοκάντατῆς δὲν εἶναι,
χαίρει πού σκνίπα γίναμε ἀπὸ τὸ πίνε πίνε,
χαίρει ὅπου μὰς φαινονται διπλὰ τὰ περισσεύματα,
χαίρει ὅπου περισσεύσαν κατὰ πλοῦσια μὰς γύματα.
χαίρει πού τὴν ὑψηλὸν ἐξ ὕψους τὴν οἰκίτρει,
χαίρει πού νίας ἀσφαλεῖς βαλδίδας μὰς σεβίρει,
χαίρει παρακρατούμενε σταφίδος δορυφόρε,
χαίρει κλεινὴ κ' ἀνύμφετὴ τῆς στρουγγας σεβιτόρε. »

Ζῶλην παθὸν συλλογισμῶν ἀπὸ κρασσοκατάνυξιν
κ' ὡς κέριμον φλεγόμενον μὲ τὴν σπριγγῶν ἀνοίξιν
ὤρμησε ἄτ' ἄλλα κέρατα τῆς δεξιᾶς τὸ κέρα
καί ἄλλων καρεκλόφυλα καί στόκου ἐπὶ στόκου
ἐψαλεν Ἀλληλοῦια ἐπὶ πολλαῖς ἰσπίρας
εἰς τὸν διασπαλίσαντα περιτομῆν τῶν τόκων.

Ἦκουσαν κ' ἄλλοι νηστικοὶ περὶ τῆς παυδαίας
καί πάσης τῆς μεσοβρινης κ' ἰσπρινῆς θυσίας,
καί ἴστην Βουλὴν μὲ στόμαχον δραμόντες ἀχαμῶν
τὸν εἰρ Μυλλόρδον θεωροῦν ὡς ἄμωμον ἄμῶν,
κ' ἐνωτισθέντες τηρουμένων καί μαχαίρων τὸν κτύπον
πρὸς τῆς σκιρτώσης δεξιᾶς τὸν ξηνοδόχον εἶπον :
χαίρει ὅπου τὰ σύνερα ἰσοκρίσιον τῆς λύπης,
χαίρει πού παίζει τὸ βισλί κ' ὁ Παξιῶν ὁ Πίπης,
χαίρει πού δὲν ἰτόλμησε κανεῖς νὰ τοὺς προσβάλλη,
χαίρει πού τῶρ ἀρχίσις γὰρ τούτους κερναβάλλη,
χαίρει πού τὸ φιλοτιμὸν θὰ φαῖ τοὺς φαγάδες,
χαίρει πού τὰ ζωνάρια των ἀπλότων γὰρ καυγάδες,
χαίρει πού κ' ὁ Παυλόπουλος νταῖς ἰβήγῃ ντούρος,
χαίρει πού τῆς ἔβριξε καλαῖς ὁ Κουμουδούρος,
χαίρει πού ἔβζουνε ζυναῖς ἡ τῶσαις εὐωγίαις,
χαίρει πού θὰ ξανάχωμε φριταῖς μονομαχίαις,
χαίρει πού δὲν θὰ σκοτωθῆ κανίνας μονομάχος,
χαίρει πού δὲν θὰ μειωθῆ τῆς στρουγγας σου τὸ πάχος,
χαίρει πού φέρομεν λιμὸν σπουδαῖον ἐν γαστρὶ,
χαίρει πού τὸ κεφάλι μὰς θὰ σπάζη σὰν γλαστρί,
χαίρει φρουρὴ τοῦ Κεντρικοῦ καί νοτικῶν βαρβατων,
χαίρει πομπὴν καί τοῖσιγγα τῶν λογικῶν προβάτων,
χαίρει ὅπου ξανάρχισι ὁ Χαμπερὸν νὰ σὶ τρίμη,
χαίρει κλεινὴ κ' ἀνύμφετὴ μουρλουζῆ καί βερῆμη. »

Θίαμα ξένον καί καινὸν τῆς στρουγγας τὸ τραπέζι
ὑπολαθόντες μερικὸι θεοτράλλοι Ἑγγλίχοι
προσδραμον εἰς τὴν Βουλὴν μὲ πρὸ τρελλαῖς Ἀγγλίδες
κ' ἐκτύτταζαν τοὺς τρώγοντας τοῦ Λόρδου σεβνταλῆδες,
καί πὰς φίλληνην θηλυκὸς κ' ἀροσικὸς σκαρτάδος
ἐψαλεν Ἀλληλοῦια ἄτον Ἀγγλὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἔδουσα ἡ χρυσὴ πλειὰς τῶν δανειστῶν Χαλδαίων
καί τὸν Προῦπολογισμὸν τοῦ Λόρδου τὸν σπουδαῖον,
πλαστουρηθῆντα κατ' αὐτὰς διὰ χειρὸς εὐστόχου
καί τὸν Μυλλόρδον τὸν σεφὸν νοσόντες ὡς Δισποτήν,
εἰ καί μορφήν προσέλαβε κυρίου ξηνοδόχου,
τοιαῦτα συνειθίσαν ἄτον μέγαν χαροτόπτην :
χαίρει δεκάτη κεραλὴ τῆς Ἰθάρας τῆς Λιρναίας,
χαίρει γλυκοζῆμῆρωμα μουφυζαρίας νείας,
χαίρει πού κ' ὁ Σιμπούλους μὲ τὸ γερὸ στομάχ' ἄτ'
στῆς ἰθνηκῆς πολιτικῆς ἐξέστασης τῆς γαῖης,
χαίρει πού τούτῃ ἰθνηκῆς τὸν δανεικὸν παρὰ σεα,
χαίρει πού πόθους ἰθνηκῆς χορταίνουσι πέντερὰ σεα,
χαίρει πού λαδὶ σ' ἔβγαλε ἀπ' ὄλιον τὸ ναυαγίον,
χαίρει πού θύμα σ' εἰσεῖξεν κ' ἄγνον τοῦ Πάσχα σφάγιον,
χαίρει πού πάντες κύπτομεν ἄτον κρατιῶν σου θίλημα,
χαίρει πού μόνον τὸ βαρὺ μὰς φερνόντες ἑλλειμμα,
χαίρει πού τὸ περισσεύμα μὰς παίξει τὸν κρυφτό,
χαίρει πού νὰ τὴν πῶθωμε μὰς ἴπταν γραφτό,
χαίρει πού θὰ νομισώμεν συμβιβασμὸν μαγαλόν
ἐν ἔξαρτα κανόνων δὲν ἀπολόρησι κ' ἄλλον,
χαίρει πού ἴστην καμπούρα μὰς καί πίνετε καί τρώετε,
χαίρει κλεινὴ κ' ἀνύμφετὴ τῶν δανειστῶν Μπουρλότα. »

Ἐθῆρκες ἔτρεχαν παντοῦ σὰν ἀγγελιοφόροι
ἀντιμουτσούρους ἴστην Βουλὴν νὰ φέρουσι μὲ τὸ ζῶρι,
καί καρωσάδα βρόγοντας κ' κινεῖσι βρασεῖ
ἐψαλον Ἀλληλοῦια χαρμόσυνον πρὸς σέ.

Ἀμέψας μὲ φῶς κολοφωτίας εἰς τὴν Προϋπουργίαν
ἐντῆρας παρεκλόυσης τῆς καλοσιεργίαν
κ' ἐκ νείας τὸ πολίτευμα ἐῶθη συμφοράς,
τὰ γὰρ παληζωντόβωλα τὰ τῆς ἀριστερᾶς
εἰς τὴν ἰσθύν σου πείτωσαν, οἱ δὲ πρῶθιντες τούτων
σῦτως ἀνέμπελον πρὸς σέ, τὸν Κασίαρα καί Βρούτον :
χαίρει πού διεφυλάξες τῶν νόμων τὴν ἀξίαν,
χαίρει πού τόσα τράβηξες ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
χαίρει πού τὸν ἀντικρυς ἄτον βῆμα σὰν χολέρα,
χαίρει ὅπου τὸ χέρι του κ' οὐνοῦσε γὰρ φοβέρα,
χαίρει ὅπου κ' ὁ Μπουμπουλῆς, πού ἴστης φουρτῶνας χαίρει,
ἄτον Εὐταξία φώναζε νὰ μὴν κουνῆ τὸ χέρι,
χαίρει ὅπου δὲν ἤθελε τὸν Μπουμπουλῆν ν' ἀκούσῃ
καί τὸ κ' οὐνοῦσε πρὸς πολὺ ἴστης στρουγγας τὸ λερούσι,
χαίρει ὅπου τοῦ φώναζαν ἀκούνατ' ἄν δὲν βαρῆσαι, »
χαίρει πού μὰς ἐγλύτωσας ἀπὸ τὸ σῆμα πῆσι,
χαίρει πού μὰς ἀνοίγονται κρυφῆς προδού πύλαι,
χαίρει κλεινὴ κ' ἀνύμφετὴ τῶν καθιστῶν σου.

Ἐἰλλόντος λῆξαι προσεχώς τοῦ τρίγοντος αἰῶνος
συ μὲ ἐξεκθάρωσας κατὰ τὸν Κόντε μόνος, κ'
ἔκαστος ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρτην σοφίαν
κ' ἐκραξεν Ἀλληλοῦια ἴστην πλειονοψηφίαν.

Νείαν τὴν πλάσιν ἔδειξε πρὸς ἅπαντα τὴν κτίσιν
κ' ἰμεῖς τοιαῦτα φάλλομεν ἴστην σιδηρῶν σου φῶσιν :
χαίρει φαστῆρ καί σίμνωμα τοῦ Ταρταρισμοῦ,
χαίρει δοτῆρ τοῦ φέγγοντος Προῦπολογισμοῦ,
χαίρει πού βουνοῦρον βαρὺ χρειαζέται καί κνουτόν,
χαίρει πού μέρος ἀρραῖας καταλευκὸν εἰς τούτον,
χαίρει πού τούτῳ τὸ λευκὸν δὲν ἔξειρε τί θὰ γῆρῃ,
χαίρει πού θάνατ' ἀπὸ καλὸς ἄν ἀσπορὸς ὄλιος μίσην,

χαίρε που τόσας τὸ λευκὸν ἐγέννησε μουρμούρας,
χαίρε που πάσρα κούτελα δὲν σκιάζονται μουντζούρας,
χαίρε δι' οὐ παρθενικὸς ἀπίμεινε δ' ἄχρητης,
χαίρε ὃ σήμερον δευτεῖς τῆς ἀπαρτίας μέρτης,
χαίρε ὅπου καταλευκὸν μὰς ἐπαίμαξες φήμη,
χαίρε που γύρω μὰς πετοῦν ὀξυβερβούσαι μέλισσαι,
χαίρε που κί' ὃ Σιμόπουλος 'στού λόγου του τὴν ῥύμη
τὴν δοτικὴν τῶν Καλεσθῶν Καλέσει τὴν ἐφίλλισαι,
χαίρε που πάσης μετρικῆς ἐξήνηλασε ρυθμὸν,
χαίρε κλεινὴ κί' ἀνώφευτε γὰρ τῶν ἀριθμῶν.»

Μένους καὶ πάλιν ἐλεγχτάς ἂν ξανακουβαλήσης
δὲν θὰ φανῆ παράξινος μία τοιαύτη λύσις,
καὶ βλέποντες τὸ μέλλον μὰς λευκότερον ἡσπί
οἱ πάντες Ἀλληλοῦσι θὰ κράζωμεν πρὸς σί.

Ὁλος ὃ κόσμος ἔγινε καὶ πάλιν ἄνω κάτω
κί' ὃ Θόδωρος οὐρλιάζε κί' ὃ Ράλλης ἱμυκτο,
μετάστασις δ' ἴγινετο τοῦ Κούστα τοπικῆ
καὶ ταῦτ' ἀνίκρουε πρὸς σέ γλυκεῖα μουσικῆ :
εἰχαίρε που σοῦ ζελοῦμασαν καὶ τὸν Δημητριάδη
εἰχαίρε ὅπου τὸν Κούστα τῶν τὸν εἰλας 'σὸ σημάδι,
εἰχαίρε που τίποτο 'ξαρνικὸ τοῦς 'χέλασε τὰ γούστα,
εἰχαίρε που κούστο 'κράτησε 'σὴν στρογγύα σου τὸν Κούστα,
εἰχαίρε που δὲν τὸ 'πρόμανα, μηδὲ 'σὸν νοῦ μου τόχα,
εἰχαίρε ὅπου τὴν νίκη σου τὴν χρεωστῆς 'σὴν Βόχα,

χαίρε που γιὰ τῆς μύταις τῶν μαντύλια βράζουσι ὄλοι,
χαίρε που βόγ' ἀπὸ παντοῦ ἱπαρμασογυόλοι,
χαίρε που μὲ συγίνησιν ὃ Κούστας σ' ἔχαριτά,
χαίρε κλεινὴ κί' ἀνώφευτε τῆς Βόχας ἱερευρίτα.»

Πᾶσα τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ τῶντι κατεπλάγη
τὸν Κούσταν αἴφνης βλέπουσα εἰς τὸ δεξι σου πλάγι,
ἐν σοὶ μὲν συνδιαγόντα, παῖδας δ' ἀνακροῦντα,
κί' ἐν' Ἀλληλοῦσι συχνὴν τῆς Βόχας του ἀκούοντα.

Ῥήτορας τόπους φλογερούς καὶ λιγυρούς κί' ἐντόνους
αὐτὸ τὸ θαῦμα ὡς ἰχθῦς κατίστησεν ἀφώνου,
ἀλλ' ὅμως πάμπολλ' ἀγαθὰ ἐκ τούτου προσδοκῶμεν
καὶ πάντες τὸ μυστήριον θαυμάζοντες θεώμεν :
«χαίρε που ῥήτορας πολλοὺς θὰ πῆσῃ στομακάκη,
χαίρε που ε' ἰδοθήσῃ κί' ἡ σκούρικα τοῦ Ρικάκη,
χαίρε που δὲν τὸν ἐσκαζῶν τῶν Πατριῶν φωνάξαι,
χαίρε που δὲν τὸ 'κουνῆσι κί' αὐτὸς ὃ κουνεῖς,
χαίρε που τοὺς ἱποῦλησις γιὰ πράσινο χρεβιάρι,
χαίρε που γιὰ τὴν νίκη σου κί' ὃ Βασιλεὺς ἰχάρη,
χαίρε που τὸν ἐτρόμαξες μὲ τὰς δεδηλωμέναις,
χαίρε που δύσκολα μὲ σὲ παί'ογελᾷ καθενὰς,
χαίρε που κί' ἄλλο μελεᾷ ταξιδίῳ μακρυνῷ
καὶ μισοχειμωνιάτικο καὶ καλοκαρινῷ,
χαίρε που κί' ὃ Διάδοχος σκοπούει νὰ μὰς φύγη,
χαίρε που νῆο 'σκάρωσε τῆς Ἀλεπούς κινήγι,
χαίρε που πάλιν μερικὸι γι' αὐτὴν θὰ παλαβώσου,
χαίρε που σκόνῃς σύνεφα θὰ μὰς ἀποστραβώσου,
χαίρε που μοῦ ξαναρχεται ἡ πρώτη ἀναγούλα,
χαίρε κλεινὴ κί' ἀνώφευτε τοῦ Παλατιοῦ μακρούλα.»

᾿Ωσει τὸ γένος τῶν Ρωμηῶν παντοιοτρόπως θέλων
καὶ ξεπατώσας παντελῶς καὶ τώρα καὶ 'σὸ μέλλον,
Σωτήρ ἐκλήθης ἀληθῆς ἢ καὶ Σωτήρας ἄλλως
καὶ πάντες Ἀλληλοῦσι σοῦ ψάλλομεν ἐξέλλως.

Τίχος Κυκλώπειον Βουλῆς καὶ Στέμματος ἱεράνης
καὶ μὲ θεομοῖς ὑπόσχεσαι πῶς θὰ μὰς ξεκουφῆναι,
τὴν δὲ δικτατορίαν σου τιμώντες τὴν κλεινὴν
μὲ τρόπον προσεγγίζομαι τοιαῦτα προσφωνεῖν :
εἰχαίρε που μαγειρεύματα εἰλοτεχνεῖς παντοῖα,
χαίρε που φέρεις εἰς ταῦτ' ἐντίγως τάναντι,
χαίρε ὃ τὸ περισσεύμα καὶ τὸν λιμὸν ζευγνύς,
χαίρε ὃ ψόφρα κλασικῆν μὲ θησαυρὸν μεγύς,
χαίρε που κατορθώματα θαυνοστεφανωμένα
θὰ χαραχθοῦν ἐπὶ λευκοῦ Πενταλήσιου λίθου,
χαίρε που κί' ἄλλη Ἀλεποῦ δὲν εἶναι σὰν καὶ σένα,
χαίρε που μακρινὸς 'σὴν Βουλὴν σὰν Ἀλεποῦ τοῦ μύθου,
χαίρε που βλίτες κεραλὰς τριγύρω σου νὰ τρέχου
καὶ λέγεις εἰσαι κεραλὰ κί' ἱγέφαλον οὐκ ἔχου,
χαίρε που νομοσχέδια μουχλιαζοῦν εἰς τὸ ράφι,
χαίρε που τοὺς 'ξεκούμπισες μὲ τὸ σικτιρ πιλάρι,
χαίρε που τῶρα μεναγῶς ἐλευθέρῃ θ' ἄλῃσι,
χαίρε που τὸν Ὀκτώβριον θὰ τοὺς ξανακλίσῃσι,
χαίρε που τοὺς 'ξεκόλλησες κί' ἀλλάχ κερμὸν ὡς τότε,
χαίρε που πᾶν νὰ ζῆσους κοιλιαῖς οἱ πατριώται,

Χαίρε που η' άπεκαλίσαν τής Βόχας ποτιστήρα,
χαίρε κλεινή κι' άνούμφευτε προστάτα και Σωτήρα.»

«**Χ**μνος ήττάται σήμερον πρό των ποδών σου άπαι.
σύ γάρ ο πρώτος στείλιγγας τής ψειρισμένης κάππας,
άν ψαλλο δέ πληθύν ώδών ισάριθμον τή ψαμμω
θαρηώ μη τρύπα 'στό νερό με' τούτο ποίς; θά κλω-
ουδέν τελουμέν άξιον ών δώδωκας ήμίν,
έν τούτοις 'Αλληλούϊα βωδωμεν σι κι' άμίν.

«**Ω**τως λαμπάκα βλέπομεν φανείσαν τοίς έν σκοτίαι
και τών φρενών εξίστημεν επί τή γεγονότι,
τό ρώς τής γάρ τούς 'Ελλήνας προς γνώνιν ώδηγεί,
τοιαύτη δέ τόν φέροντα προσγαίρετ' κραυγή:
αχαίρε που 'στής λαμπάδος σου ζιπατάται τό ρίγγος
καθίνας Φραγκος μασκαράς και *Ητίος Κασαφίγγος*,
χαίρε που και τήν Τράπεζαν τήν 'Εθνικήν κτυπές,
χαίρε που κάλλικο λεπτό δέν 'βρίσκεσι όπου πές,
χαίρε που κάθε Τράπεζα σι ζίρει κι' από πέτρον,
χαίρε που μένουσ άμπλοκι σταφιδοφόροι χίρσοι,
χαίρε που στάσιον άπειλουσ καμπούσι σταφιδοάδες,
χαίρε που καιουσ άνταρτασ παραδοξαρίων δάδες,
χαίρε που λαίμπουσ όδρατα και κρότη Δόν-Κισώτων,
χαίρε που θρήνος άντηγεί κτηματιών άσώτων,
χαίρε που σάν τόν είγαμε άλυπητα τόν 'ζώδωκν,
χαίρε που σάν τούς 'λιγαμε γιχ' κρόφια μās κορδιδωαν,
χαίρε που κλαίεισ σήμερα τάδοσκοπικισμα,
χαίρε που σώνει και καλά 'φορτώθηκαν σι σίνα,
χαίρε που πάσα μακίναται σταφιδοφόρος κώμη,
χαίρε που δέν σου 'τόνικα χαριτισμοίσ άκούη,
χαίρε που τό 'λησμονήσα και νά με συγχωρήσει,
χαίρε που δέν εύκαίρησα με' τάς παρούσας κρίσεισ,
χαίρε που φορτώμα βαστέσ κερμάτων νικελίων,
χαίρε κλεινή κι' άνούμφευτε Σωτήρα τών 'Ελλήνων.»

«**Χ**αριν ζητών παντοειδών κι' άρχαίων όφλημάτων
ο Κόισαρ ο περίπυτος και μέγας λαοσωστής
έσχεσι τά συμβόλαια τών δανεικών χρημάτων
κι' άπέμεινε τής Μιχαλοίσ παντοειδών χρωστής
κι' Ιτήρησε τής ράτσας μας τό κλέος άναλλοιωτον,
όσοπερ 'Αλληλούϊα θ' άκούη άτελειωτον.

«**Α**λλοτες κυμαίνόμενα και πύγια και ράνταϊς
με' τούτους τούς χαριτισμοίσ γεγαίρομέν σι πάντες:
αχαίρε ο μέλλων άνδριάς, τό μάρμαρον κι' ο γύφος,
χαίρε τό ουσανάβητον τής άπαρτίας ύψος,
χαίρε τό ουσωβήρον τής ρητορίας βαθος,
χαίρε ο του Συντάγματος ούρανογειτον 'Αθωσ,
χαίρε τό μάκων τούρανου κι' η γή τών Χανανίων,
χαίρε όπου φαλήρησι κι' ο Δήμος 'Αθηναίων,
χαίρε που σου φορτώνεται κι' ο κυριος Μιλας,
χαίρε όπου κι' ο Δήμαρχος μας εγινε μπλάς,
χαίρε που με' παραίτησι μās ζαναφοβερίσι,
χαίρε που τόν άφέντη του ο σκύλος δέν γνωρίζει,
χαίρε όπου κι' οι Συμβουλοϊσ παραιτίσαν γυρλιζέιν,
χαίρε όπου τόν Δήμαρχον κι' εκίν' υποδουλίζουν,
χαίρε όπου προώρισται κι' ο Δήμος νά φορήση,
χαίρε όπου 'ξερουσκώσε και τούτο τό μπλόγι.

χαίρε όπου κι' ο Δήμαρχος τόν Δήμον άν άφήση
θά χάσ' η' Πόλι μαλαμα κι' η' Βενετιά βλούνι,
χαίρε που τώρα 'γρηγορα θά οβήση και τό Γκάζι,
χαίρε που με' τό οδουμο θά γίνη τόσο χαζί,
χαίρε που και τής πόλιωσ τό φάσ θά μουφλεζέψη,
χαίρε που με' τό σκότος μας ο κόσμος θά χαζέψη,
χαίρε που τόσο θά 'ρωτόν φιλιλληνας σκαρτασοί
γιατί τών φώτων η' καιτις εύρήθη 'στό σκοτάδι,
χαίρε που θ' άπαντήσωμεν με' λυγισμα τής μίσησ,
πόσ ο Ρωμηός άρσικεται και πόλ' 'στας άντιβήσι,
χαίρε που μήτε του φωτέδ δέν μας τρομάζ' η' κρίσι,
χαίρε που τά 'κακάρωσε κι' ο Πειραιώσ-Λαριστήσ,
χαίρε που παραγριζώνιν εργάται νησιτικοί,
χαίρε που Σακαρικήσ έστάγαλον εκεί,
χαίρε που 'βρήθηκα κι' έγώ 'στήν τόσην καταγιόδα
νά τελειώω του Ρωμηού τήν δικαιοτηρία,
χαίρε που μās κατέκλωσε πνευματική πληθώρα,
χαίρε που τάζασα κι' έγώ και περιμένα όδρα,
χαίρε που φάσκελα πολλά και μουντζέκοι μου μυρίζουν
άπ' όσουσ δέν με' 'γνωρίσαν κι' άπ' όσουσ με' γνωρίζουν,
χαίρε που πανηγύρων μας καρτερούν ήμιαρ,
χαίρε και τρίς άντιγείρησ και κόντρα ζαναχαίρησ,
χαίρε που όδρωμοίσ τρέχουμεν άνάνταϊσ και κατάνταϊσ,
χαίρε που κάποιοσ έρχεται σπουδαίοσ νοομάντις,
χαίρε που κι' άλλαισ κανονίασ ο Πίικων προφητεύει,
χαίρε που όίχως νά τό 'π'η καθίνας τό μαυταίσι,
χαίρε που τρώμε σίτερα και δέν μας κάνουν ζάφτι,
χαίρε τής Ψωροκόστασ παππα και νικροδάφτη.»

«**Α**λόρε σύ πανύμνητε, ο πάσαν γην κινήσας,
τόν λόγον δέ τόν καλλιστον τής μπόμπας έκφωνήσας,
δεξάμενος μετά χαρής τήν προσφοραν ήμών
ρυσ' έξ ύποχρεώσιων κι' άρχειων πληρωμών
και τούς Ρωμηούς τούς μέλλοντασ καθούσ και τούς παρόντασ,
τούς 'Αλληλούϊα πρόσ σι με' συντριβήν βωτώντασ.

Και όλίγαισ ποικιλίαϊς, μ' άλλουσ λόγουσ άγγελίαϊσ.

Μās ήθε και μās έθυσε ο Δάμπος 'Ενώλις,
Προβητικέσ διαρημησ με' συγγραφέουσ φόντα,
κι' έτετασείσ 'στήν Νομικήν έθλωσ προίς τούσ άλλουσ
άπέκτες πολύτιμα Προβητικά προσόντα,
και χαίροτες έπέγυοναι από καρδίαν έλα
και χαίροτεςουσ Πρόβητον έν τή φιλοπονοίαι:
είλον αρχαίον ήμερόν με' άδωματα γενναία,
προβού δέ και έδωσασ σφραγίτα σκαπταία.

Σο οτις χαρής 'Εγγίλιωσ έθίγησ τελευταίοσ,
μουσικιακή σύνθεσι τής 'Ελλοσ 'Αριστέοσ,
και τό κοινόν πρόσ άγοράν άντι όραμώσ καλειται,
εις τό Στεβλο τήν όδών, εις τού Ντεβόρ πωλείται,
Το δ' έριστον αυτό Σο οτις η' όσ πα ν' ε' κ' τ' ρ χαροταίσι,
αυτό λοιπόν νά πάρεσ κι' άλλο νά η' γουραίσι.

'Η Κόλασις του Δάνεη, που δέ τρομάζ' η' πόλις,
εκείθε: Ζανουαρίασ ο και βολιολογίασ...
τήν αυριον 'στούσ έδρωμοίσ τό πρώτον τεύχοσ βγαίνει
κι' από τούσ διαβάτασ άνιραστον θά γίνη.

«**Α**ν ήλιεσ 'εργον ότουσ σείρωμοισ νά κλάτεσ
τόν 'Ιλιεσ όν άμφοσ του Κόρρητ'η συνδράμωσ,
που τεκνωθ' δέ βγαίη από Κουρακην
με' τεχνικάσ σίνασ και χρίνι θελακίτην.

«**Ε**κ τού τυπογραφείου «Κορινθησ» τής καλής, όδοσ τού Ποναστίου κοινοτοροσ πολύσ.